
Minecraft – Ztracený deník

Mur Lafferty

Když se Alison probrala z ochromujícího strachu, dolehla na ni naprostá dezorientace. Nějaká podivná malá součást její mysli jako by všemu netečně přihlížela a přišlo jí zajímavé, že ji hned vzápětí neovládla panika. Jenomže svět napřed zfalověl, pak vybuchl a oni skončili na kolenou na místě velmi odlišném od paseky za Čarodějníkovou chatou.

Nejasně si uvědomovala třesknutí za zády, ale okolní zvuky a pohled, který se jí nyní nabízel, jí připadaly natolik cizí, že dokázala jenom zírat.

Klečeli uprostřed malého plácku porostlého houbami, které Alison připadaly na omak teplé. O kousek dál se táhly hotové pláně ruditu a podloží, provrtané nevelkými jeskyňkami, a všude kolem nich se terén zvedal kamsi vysoko, jako by dopadli do nějaké obrovské prohlubně, z níž nebylo cesty ven. Přímo před nimi se tyčil mohutný útes, z něhož padal lávový vodopád (*nemělo by se říkat spíš lávopád?* popíchl ji ten malý zvědavý kousek její mysli), jenž se snášel do lávového jezera rozlévajícího se od samé paty útesu. Navzdory tomu, že lávopád působil dojmem strašlivé síly, byl na něj krásný pohled.

Z různých bloků roztroušených kolem jezera co chvíli vyšlehovaly plameny, mocně zahučely a odumřely.

Panovalo tam nepřijemné horko, ale mohli aspoň dýchat. Alison se pořádně nadechla a zdvihla se na rozřesené nohy.

Zamrkala a zastínila si oči před narudlou září lávy. Stáli na místě tvořeném drsnými, mohutnými bloky ruditu. Jak se jim to jen říká? Vzpomněla si, že o nich kdysi zaslechla zmínku, když si lidé šeptali o Netheru. Že by *netherit*?

Nad jezerem kolem paty vysokého útesu poletovalo několik mobů, jaké ještě nikdy neviděla. Velcí šediví tvorové s lenivým výrazem ve tváři a chladně kymácejícími se pod těly se potulovali podél jezerních břehů a vydávali zvědavé pískavé zvuky.

Byl na ně ohromující pohled. „Maxi, měl jsi pravdu. Sotva tomu dokážu uvěřit, ale měl jsi pravdu.“

Max pořád zůstal na kolenou a zíral někam za ně. „Ono to zhaslo,“ řekl přidušeně a sklesle.

„Co že to?“

„Portál. Když vybuchl ten creeper, tak uhasil portál.“

Alison se otočila a viděla obsidiánový obdélníkový rám – připomínal otevřené dveře, které vedly zase jen k dalšímu ohni a lávě. Zářivá fialová výplň zmizela a tím se zároveň uzavřela cesta zpátky domů. Užasle otevřela pusy.

Max vyskočil na nohy a oběhl portál kolem dokola, aby si ho prohlédl ze všech stran. „Alison, musíš ho znovu nastartovat! Tím by se všechno vyřešilo!“

Mluvil postupně čím dál hlasitěji a Alison se nervózně rozhlížela kolem sebe. Zdálo se jí, že vznášející se obludy se otočily jejich směrem, ale možná to byl jen zrakový klam vyvolaný mizerným světlem, které v Netheru panovalo. Zdejší krajinu ozařovaly jenom bloky světlu usazené mezi podloží, narudlá záře lávy a vlastně nic dalšího. Zalitovala, že si nevzali nějaké pochodně.

Nebo, když už o tom tak uvažovala, taky zbroj a zbraně, jídlo a nástroje, které zůstaly na druhé straně portálu.

„Maxi, buď zticha, vůbec nevíme, co tady kolem může být,“ požádala ho a nervózně se ohlédla k lávovému jezeru. Pak se podívala na prázdné ruce. „Aha – myslím, že mi ocílka vypadla z ruky tam... venku před portálem.“ Ukázala na pazourek, který upustila, když dopadla na zem po průchodu portálem.

„Cože? Alison, ale my se nemůžeme vrátit domů, dokud ho znovu nezapálíš!“ vykřikl. „Nejsme připravení, tady nemůžeme zůstat!“

V té chvíli ji opustily i poslední zbytky klidu. „*Já to vím!* Poslouchej,“ syčela na něho. „Musíme uvážit, v jaké jsme situaci, promyslet naše možnosti a na něco přijít. Však to zvládneme, vždyť všude kolem nás je spousta ohně! To by nemělo být moc těžké, ale už buď konečně zticha, protože přitahuješ pozornost, a o to určitě nestojíme!“

Trhl sebou, jako by ho uhodila, a zmlkl. Nechápvavě na ni civěl, a tak beze slova ukázala k lávovému jezeru a Max vykulil oči. „Ach, to snad ne!“

„Ach, to teda jo,“ zašeptala Alison. „Tak se laskavě uklidni a zkusíme probrat svoji situaci. Budeme potřebovat něco, co by chytilo plamenem, a to pak použijeme k zapálení portálu. To bude v pohodě.“

Rozhodil rukama a znovu se rozčlilil. „Vždyť nemáme nic, co by hořelo!“

Rozhlíželi se kolem. Okolní prostor se zdál obrovský, ale Alison se do hlavy vkrádalo podezření, že všechno, co tady mohlo hořet, už je spálené na popel.

„No dobře, když nemůžeme jít zpátky, tak musíme jít dopředu. Povídal jsi, že ten člověk, ten Čarodějník, je někde tady, ne? Možná by nám mohl nějak pomoci, abychom se odtud dostali.“

„Ale my jsme měli zachránit *jeho*,“ oponoval Max. „Co bychom mu asi tak řekli? ‚Ahoj, my jsme vás přišli zachránit, ale kdybyste nám mohl říct, jak se dostaneme domů...‘ To by asi byla ta nejhorší záchranná akce v dějinách.“ V nejvyšším roztrpčení popadl kus pazourku, který jim byl k ničemu, a hodil ho tak daleko, jak dokázal.

Zdálo se mu, že z místa, kam kámen dopadl, zazněl nějaký polekaný zvuk, ale nevnímal si toho, protože musel čelit rozhněvané Alison.

„Tak co bychom podle tebe měli nejspíš dělat?“ zeptala se ho s rukama založenýma v bok. Neodpovídal a sklopil pohled k vlastním botám. „Dobře. Tak hlídej tamty... věci, a kdyby se k nám začaly přibližovat, dej mi vědět. Já zkusím zjistit, kde vlastně jsme.“

Nevníkala si jeho uštěpačné poznámky, že přece v Netheru, a odešla stranou. Kousek před ní ze země vyrůstala skalní jehla celá ze světlu a k ní se Alison velice opatrně blížila. Trápilo ji sotva snesitelné horko, ale dokázala se kamene zachytit a vytáhnout se vzhůru. Vyšplhala asi o deset bloků výš a odtud už se jí nabízel mnohem lepší výhled do okolí.

Všude kolem viděla lávu. Vlastně úplně všude ne. Nacházela se zde spousta míst, po kterých se dalo jít, ale také mnoho směrů, kudy by se mohli vydat a snadno zabloudit. Budou za sebou muset nechávat značky, aby se neztratili a mohli se vrátit zpátky.

V té chvíli ji upoutal zvláštní výjev tvořený zářící lávou na tmavém skalním pozadí. Zdálo se, že někdo vykopal do skály hrubě tvarovanou kružnici a do jejího středu přidal ještě dvě tečky. Do vykopaných míst probublala láva a teď vytvářela zářící obrazec.

Právě takový, jaký zdobí obálku deníku.

„Maxi!“ vykřikla, protože zapomněla, před čím ho sama varovala. „Je tady! Vykopal do skály svůj symbol! Je to něco jako maják. Můžeme ho najít a požádat o pomoc!“

Sešplhala ze skalní věže a utíkala za Maxem, a až v poslední chvíli si všimla, že na ni kamarád zuřivě gestikuluje, aby byla zticha.

„Pššš! Myslím, že jsem něco slyšel.“

„Aha, ale to jsou ty věci u lávového jezera, a ty si nás ještě nevšímly,“ odpověděla a podívala se k jezeru.

„Ne. Mám dojem, že jsem zaslechl... kvokání.“